

O Kerstnacht

17de eeuw

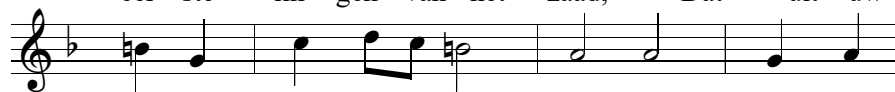
1. O Kerst-nacht, scho-ner dan de__ da - - gen,
2. Hij poogt d'on - noz' - le te ver - nie - - len
3. Dan naar 't wes - ten, dan naar 't oos - - ten.
4. Be - druk - te Ra - chel, schort dit__ wa - - ren:

Hoe kan He - ro - des 't licht ver - dra - gen, Dat
Door 't moor - den van on - noz' - le zie - len En
Wie zal die droe - ve moe - der troos - ten, Nu
Uw kin - ders ster - ven mar - te - la - ren En

in uw duis - ter__ nis - se blinkt En wordt ge -
wekt een stad - en__ land - ge - schrei In Beth - le -
zij haar lie - ve__ kin - ders derft? Nu zij die
eer - ste - lin - gen van het zaad, Dat uit uw

viert en aan - ge - be - den? Zijn hoog - moed
hem en op de__ ak - ker En maakt de
ziet in 't bloed ver - smo - ren, Al - eer ze
bloed be - gint te__ groei - en En heer - lijk

luis - tert naar geen re - - - de,
geest van Ra - chel wak - - - ker
nauw - lijks zijn ge - bo - - - ren,
tot Gods eer zal bloei - - - en

Hoe schel die in zijn o - ren klinkt.
Die wa - ren gaat door beemd en wei.
En zo - veel zwaar - den rood ge - verfd?
En door geen wreed - heid en ver - gaat.

Tekst: 'Rei van Klarissen' uit "Gysbrecht van Aemstel", 1637
Joost van den Vondel (1587-1679)

O Kerstnacht

17de eeuw

I (=1)
O Kerstnacht,
schoner dan de dagen,
Hoe kan Herodes
‘t licht verdragen,
Dat in uw duisternisse blinkt
En wordt gevierd en aangebeden?
Zijn hoogmoed
luistert naar geen rede,
Hoe schel die
in zijn oren klinkt.

II (=2)
Hij poogt
d‘ onnoz‘le te vernielen

Door ‘t moorden
van onnoz‘le zielen
En wekt een stad- en
landgeschrei
In Bethlehem
en op de akker
En maakt de geest van Rachel wakker
Die waren gaat
door beemd en wei.

17. Jahrhundert

Oh Christnacht,
schöner als die Tage,
wie kann Herodes
das Licht ertragen,
das in deiner Finsternis leuchtet
und gefeiert und angebetet wird?
Sein Hochmut
hört auf keine Vernunft,
wie schrill diese (auch)
in seinen Ohren klingt.

Er versucht,
die Unschuldigen zu
vernichten
durch das Ermorden
unschuldiger Seelen,
und erweckt in der Stadt und
auf dem Lande ein Geschrei
in Bethlehem
und auf dem Acker
und weckt Rachels Geist,
der wehklagen geht
durch Flur und Weide.

III (=3)

Dan naar 't westen,
dan naar 't oosten.
Wie zal die
droeve moeder troosten,
Nu zij haar lieve
kinders derft?
Nu zij die ziet
in 't bloed versmoren,
Aleer ze nauwlijks zijn geboren,

Bald nach Westen,
bald nach Osten.
Wer wird diese
traurige Mutter trösten,
jetzt (wo) sie ihre lieben
Kinder entbehrt?
Jetzt (wo) sie sie sieht
im Blut ersticken,
ehe sie kaum geboren
worden sind,
und so viele Schwerter
rot gefärbt?

En zoveel zwaarden
rood geverfd?

IV (=8)

Bedrukte Rachel,
schort dit waren:
Uw kinders sterven
martelaren
En eerstelingen van het zaad,
Dat uit uw bloed
begint te groeien
En heerlijk
tot Gods eer zal bloeien
En door geen wreedheid
en vergaat.

Bedrückte Rachel,
stelle das Wehklagen ein:
Deine Kinder sterben
(als) Märtyrer
und Erstlinge der Saat,
die aus deinem Blut
beginnt zu wachsen
und herrlich
zu Gottes Ehren blühen wird
und durch keine Grausamkeit
vergeht.

Tekst: 'Rei van Klarissen'
uit "Gysbrecht van Aemstel"

Text: 'Chor * von Klarissen'
aus „Gysbrecht van Aemstel“

* In Anlehnung an Aristoteles' Auffassung („Poetik“) enden die vier ersten der fünf Akte des Dramas mit einem Chorgesang.